

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Ezra 6, 16 - 22
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Lied 320 : 1 en 3 (dat God in ons midden wil zijn)**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Ezra 6 : 1 - 15**
- 6. Zingen : Psalm 124 : 1 en 3**
- 7. Tekst : Ezra 6 : 16 - 22**
- 8. Zingen : Gezang 34 : 1 en 2**
- 9. Geloofsbelijdenis Gezang 2 : 1 en 5 (lezing van de tussenliggende art.)**
- 10. Dankzegging en gebed**
- 11. Slotzang : Psalm 73 : 1 en 9**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Vorige week heb ik in de preek het nodige gezegd over het leuke leven. Ik heb toen in diverse voorbeelden laten zien hoe belangrijk mensen in onze westerse samenleving “het leuke” vinden. Als na het weekend of na een vakantie mensen elkaar weer ontmoeten, dan is in negen van de tien gevallen de vraag of je een leuk weekend of een leuke vakantie hebt gehad. Niemand vraagt of je een nuttig weekend of een nuttige vakantie hebt gehad. Nee, het moet leuk zijn geweest. Dat is blijkbaar een heel hoge waarde. Voor sommige mensen zelfs de hoogste waarde.

Uit de wandelgangen heb ik begrepen dat sommigen onder u daardoor het gevoel hebben gekregen dat je als christen geen leuke dingen meer mag doen of nastreven. Nu heb ik dat zeker niet willen zeggen. Al vind ik het als kortstondig tegenwicht tegenover al die offers die in onze samenleving worden gebracht op het altaar van de afgod van het leuke, niet eens zo erg als iemand dat even zou denken. Maar toch zou het verkeerd zijn om radicaal in de tegenreactie te gaan. Dergelijke periodes heeft de kerk ook gekend. Altijd weer steekt vroeg of laat het ascetisme weer ergens de kop op. De asceten prediken dat alles in deze wereld slecht is en dat je als christen je moet onthouden van het genieten van de aardse dingen. Je mag niet genieten van eten of drinken, van de man of de vrouw die de Here je gegeven heeft, enzovoort, enzovoort. Paulus waarschuwt Timotheüs in de 1ste brief hoofdstuk 4 tegen dergelijke types. Hij noemt dergelijke mensen huichelachtige leugenaars, die het goede dat God geschapen heeft, verwerpen. Want uiteindelijk is ascese een dienst van de mens aan zichzelf en niet aan de Here. Want opnieuw volgt de mens dan niet de roepstem van de Here, maar hij volgt zijn eigen hart. Er is dus op zichzelf niets mis met genieten en vreugde beleven. Er is op zich ook niets mis met feestvieren. Onze tekst van vanmorgen spreekt daar ook onbevangen en zonder schuldgevoelens over. En ook wij mogen volgende week weer een extra feestelijke kerkdienst hebben als we met elkaar het Heilig Avondmaal van onze Here Jezus Christus vieren. Ik bedien u het Woord van de Here deze morgen onder het volgende thema:

De Here schenkt feestvreugde aan zijn volk Israël als zegen op de gehoorzaamheid van zijn gemeente.

We zien daarbij:

1. **welke gehoorzaamheid de gemeente toonde,**

2. welke feestvreugde de Here daarop gaf.

We zien dus eerst wat de gehoorzaamheid van de gemeente was, waarop de Here zijn volk de feestvreugde schonk. Jongens en meisjes, mag je van de Here eigenlijk wel feest vieren? Mag je wel plezier maken? Waarschijnlijk zul je zeggen: “Ja, natuurlijk mag dat wel! We mogen toch mijn verjaardag wel vieren. En we vieren ook die van mijn vader en mijn moeder en ik ga naar feestjes van kinderen uit mijn klas. En.., dominee, 5 december komt er ook weer aan. Het Sinterklaasfeest. En ik heb al een hele lange verlanglijst ingeleverd. Dus ga ons nu niet vertellen dat we geen feest mogen vieren.” Wees maar gerust, jongens en meisjes, ik ga echt niet vertellen dat je geen feest mag vieren.

Maar aan de andere kant zou je je ook af kunnen vragen of nu wel zo logisch is om feest te vieren in deze wereld. Is deze wereld nu zo'n feestelijke wereld? Met zijn oorlogen en rampen, met zijn ziekte en dood. En zou de Here het nu zo'n feest vinden op zijn aarde? Als Hij let op wat mensen elkaar aandoen. Als Hij let op al de kinderen die lijden. De zieke kinderen, de arme kinderen, de kinderen waarvan de papa en mama aan Aids zijn gestorven, of door de tsunami of andere ramp zijn omgekomen. Als Hij denkt aan het gepest van kinderen en grote mensen. Zou de Here daar nu vrolijk van worden? Zou de Here nu in een feeststemming komen als Hij dat allemaal ziet? Je zou je zelfs af kunnen vragen of de Here wel ooit blij zal zijn over de dingen op de aarde.

En toch is er bij God in de hemel van tijd tot tijd feest en grote vreugde. En dat weten we van niemand minder dan van de Here Jezus Christus zelf. Die heeft gezegd in Lucas 15 vers 7 dat er in de hemel grote vreugde is als een zondig mens zich tot de Here bekeert. Als die stopt met zonde te doen en de Here gaat dienen. Daar wordt God blij van. Daar juichen ze in de hemel over. Nu lezen we in onze tekst niet over een feest in de hemel. Dus daar moeten we maar niet over fantaseren. Maar we zeggen niet teveel als we zeggen dat er op de dag dat in Jeruzalem de nieuwe tempel klaar was en de opening ervan gevierd kon worden, blijdschap in de hemel is geweest. Want dit feest van de opening van de nieuwe tempel, was veel meer dan de opening van een gebouw. Ook meer dan de opening van een huis voor de Here. De opening van de tempel markeert boven alles het herstel van het leven van het volk Israël met de Here. Na meer dan twintig jaar bouwen aan de tempel, waarbij lange periodes waren geweest dat het werk stil had gelegen en zeventig jaar ballingschap was er na meer dan negentig jaar weer een

tempel voor de Here in Jeruzalem. Negentig jaar lang was de dienst aan de Here niet verricht zoals het door de Here zelf was voorgeschreven.

En waarom was dat niet gebeurd? Waarom was die tempel verwoest? Omdat het volk Israël de Here zijn God ongehoorzaam was geworden. Ze hadden de wet van de Here aan hun laars gelapt. Uiterlijk leek het nog wel aardig. De tempeldienst ging wel door. Maar de harten van de Israëlieten waren koud en kil. De machthebbers leefden voor zichzelf en zogen de arme man uit. Rechters lieten zich omkopen. Werkelijke vroomheid was een zeldzaamheid onder het volk van God. En toen het volk jaar na jaar, ondanks de waarschuwingen van vele profeten weigerde om te luisteren, toen heeft God gedaan wat Hij al tegen zijn volk had gezegd bij monde van Mozes. Als jullie niet naar Mij luisteren en andere goden gaan dienen, dan zullen jullie niet lang leven in het land dat Ik jullie geven zal. Jullie zullen weggevoerd worden naar een land dat niet van jullie is en daar als vreemdelingen verblijven.

Nu had de Here een deel van zijn verstrooide kinderen weer teruggebracht naar Jeruzalem. De Here had koning Cyrus in het hart gegeven om het volk terug te laten gaan naar Jeruzalem om de tempel van hun God te herbouwen. Hij had het in de harten van kinderen van zijn volk gegeven om deze opdracht van de koning te aanvaarden. Maar eenmaal aangekomen in Jeruzalem waren ze niet vol ijver begonnen aan de herbouw. Tijden lag het werk stil. Het volk liet zich schrik aanjagen door de omringende volkeren. Maar de Here stuurde Haggai en Zacharia als profeten om het volk op te wekken om het huis eindelijk eens verder te gaan met de herbouw van het huis van God. De Here onthoudt zijn volk ook de zegen op hun arbeid. De oogsten vallen tegen. De Here moet dus heel wat druk uitoefenen op zijn kinderen om ze te laten doen, wat Hij wil, maar uiteindelijk doen ze het wel. Uiteindelijk komt de tempel af.

En nu de tempel af is, kan er ook echt feest gevierd worden. Want deze tempel is symbool van de nieuwe start die de Here met zijn volk begonnen is. Maar dat niet alleen. Hij is ook teken van bekering, van gehoorzaamheid. Want hoe groot het aandeel van de Here in deze tempel ook geweest is, het zijn de handen van zijn kinderen geweest die de stenen bewerkt hebben. Die van de stenen muren hebben gemaakt. Die van hout het dak hebben gebouwd. Zonder deze handen was de tempel niet afgekomen. En hieruit mag niemand de conclusie trekken dat de Here niet in staat zou zijn voor zichzelf een tempel te bouwen, maar God wilde het niet zelf doen. Zijn volk moest laten zien dat he zich

bekeerd had, dat het geleerd had van de zonden van de voorouders. Zijn volk moest laten zien dat het niet langer in ongehoorzaamheid voor zichzelf wilde leven, maar dat de dienst aan de Here hen ter harte gaat. En waar Gods volk luistert, in het verbond met de Here leeft, daar mag het volk van God onder de genade van de Here feest vieren. Niet om zichzelf op de borst te kloppen, maar om zich te verblijden in het leven met de Here. Om zich te verblijden over de liefde en de genade van de Here. En zonder gehoorzaamheid is er niets te vieren voor de kerk.

Die veranderde houding van Israël mogen we ook zien in het feit in het grootse offer dat ze ter ere van de inwijding aan de Here een groot offer brengen ter verzoening van hun zonden. Misschien zal iemand willen zeggen dat dit offer niet zo groot is als je het vergelijkt met het offer dat Salomo bracht bij de inwijding van de eerste tempel. En het is waar dat dat offer vele malen groter was. Maar in de tijd van de wijding van de eerste tempel beleefde het rijk een enorme voorspoed en rijkdom. Het was de glorie tijd van het rijk. Een glorie die later nooit meer is gezien in Jeruzalem. Maar nu is daar een klein en nietig volk, dat niet veel rijkdom heeft kunnen vergaren, omdat de Here ze lange tijd geen zegen op hun werk heeft gegeven. Het offer dat ze brengen is aanzienlijk en bijzonder gepast. Het is een offer voor hun enorme schuld bij de Here. Het volk kent zijn schuld, buigt zijn hoofd en snijdt in zijn vlees door van zijn rijkdom veel weg te geven als zondoffer voor de Here.

Verder herstellen ze de afdelingen van de priesters en Levieten, zodat de tempeldienst weer plaats kan vinden op een goede wijze. Een wijze die past bij de heiligheid en grootheid van de Here, hun God. Zo geeft de gehoorzaamheid van het volk ruimte om feest te vieren over de genade van de Here. Dat in de eerste plaats.

We zullen in de tweede plaats zien welke feestvreugde de Here gaf. We hebben al iets gezien van de feestvreugde die de Here gaf. Het feest van de inwijding was een feest van een nieuw begin in het leven met de Here. Het was een feest dat ging over de trouw van de Here. De Here die zijn volk wel zwaar heeft gestraft, maar niet is vergeten. Die zijn volk in de ballingschap heeft gestuurd, maar zijn volk op de beloofde tijd ook weer heeft bevrijd. Die heeft laten zien dat Hij de macht heeft om de harten van machtige koningen te besturen. Die de macht heeft om zijn volk te beschermen tegen de vijandige volkeren om hen heen. Die opnieuw geduld toont als zijn volk niet in ijver voor de Here alles op alles zet om de tempel te herbouwen. Dan straft de Here wel door

geen zegen te geven op de arbeid, maar Hij vernietigt zijn volk niet. Nee, Hij stuurt profeten om hen aan te sporen en hen bewust te maken van hun zonden. Wat een feest als je met die liefdevolle, eerlijke en trouwe God in een eeuwig verbond mag leven. Als die God je heeft uitgekozen om zijn heilig volk te zijn. Als die God je heeft uitgekozen om zijn dienstknechten te zijn. Dat is het feest dat gevierd wordt bij de inwijding van de nieuwe tempel.

Heel kort daarna vierden ze dan het Pascha en het feest van de ongezuurde broden. En hoe toepasselijk was dit feest van Pascha. Want op het Pascha feest viert Gods volk dat de engel van de Here hun levens heeft gespaard toen deze door Egypte trok om iedere eerstgeborene te doden. Het Pascha is een feest van genade en bevrijding. Precies wat ze in de afgelopen tijd beleefd hebben.

Het feest van de ongezuurde broden dat zeven dagen duurt sluit direct aan bij het Pascha. Het feit dat het brood ongezuurd was geeft aan dat er geen tijd was om het deeg te laten rijzen. Want het volk moest haastig zijn spullen pakken, toen het eindelijk van de farao toestemming had gekregen om Egypte te verlaten. Tijdens het feest van de ongezuurde broden gedenkt men dus, hoe de Here met zijn machtige hand zijn volk uit de slavernij heeft bevrijd.

Israël vierde met de inwijding van de tempel, het Pascha en het feest van de ongezuurde broden, de grote daden van de Here. Zijn daden van genade, van bevrijding en van trouw. En dat is werkelijk op een christelijke wijze feest vieren: de daden van God vieren. Zo is een verjaardagsfeest geen echt verjaardagsfeest als daarbij niet de trouw en zorg van de Here in het afgelopen levensjaar wordt gevierd. Zo mag je je als christen ook afvragen wat je met Sinterklaas wil vieren. Wil je de hebzucht vieren? Of wil je met elkaar de vreugde vieren van de verbondenheid met elkaar. In het gezin, in de klas, op het bedrijf?

En hoe zullen we volgende week het feest vieren van het Heilig Avondmaal? Het feest waarbij we gedenken hoe de Here Jezus met zijn bitter lijden voor onze zonden heeft betaald? Dan zullen we toch de Here hiermee blij maken, als we in alle eerlijkheid voor Hem verschijnen. Waarbij we ons niet beter voordoen dan we zijn, maar we onze zonden en tekortkomingen hebben overdacht. Dan zullen we de Here toch hiermee blij maken, als wij ons voor ons leven vastklampen aan zijn Zoon Jezus Christus, die op het altaar van Golgotha Zich heeft laten slachten. Daar werd zijn lichaam gebroken en zijn

bloed vergoten. Dan zullen we de Here toch hiermee blij maken, als wij met de zonden in ons leven breken en zijn stem volgen. Zijn stem waarmee Hij ons roept om zijn kind en zijn dienaar te zijn. De Here vernieuwt volgende week het verbond met ons in de viering van het Heilig Avondmaal. Wees niet onverschillig. Sluit uw hart niet toe. Maar luister naar de liefdevolle stem van Hem die zijn leven voor u gaf en u voor altijd bij zich hebben wil.

Voor ieder die volgende week hier zo het Heilig Avondmaal viert, zal die viering een feest zijn. Maar wie zijn hart toesluit en toch aangaat zal zijn oordeel alleen maar verzwaaard zien.

Amen